

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

*En nu, wat vertoefst gij? Sta op, en laat u doopen, en uwe zonden afwassen,
aanroepende den naam des Heeren.*

Hand. 22 : 16.

No. II.

1 Juni 1903.

8ste Jaargang.

EENE PROFETIE EN HARE VERVULLING.

Geschiedenis van twee verdrijvingen uit Jackson-graafschap, Missouri.

Door JUNIUS F. WELLS.

Voor vele lezers van „De Ster” wordt de vervulling eener profetie niet vereischt om hun geloof te vestigen. Zij hebben de meer voortreffelijke getuigenis van den Geest ontrangen, door welke zij de stem der inspiratie hebben leeren kennen, en weten dat dezelve niet kan dwalen. Maar voor de jeugd en anderen, die omtrent profetische dingen ongeloofig zijn, is het van belang en waarde het verslag van geïnspireerde woorden, door den Profet van God gesproken, te lezen, alsmede hunne historische vervulling, zooals het in de kronieken is opgeteekend door degenen die niet zijne volgelingen zijn.

Het was in November 1833 toen de geest van oproer in het Jackson-graafschap, Missouri, zijn hoogste punt bereikte en uitliep in de verdrijving van de Heiligen der Laatste Dagen uit hunne tehuizen in dat graafschap. Tooneelen der uiterste wreedheid en onmenselijkheid hadden de behandeling van de Heiligen door de oude ingezetenen en hunne metgezellen van de allerwoestste soort gekenmerkt, sedert den tijd dat de vlijt en spaarzaamheid van het „Mormoonsche” volk het graafschap in schoone tehuizen en ruim van vee voorziene en goedbebouwde boerderijen had veranderd. Het was de inheligheid van doortrapte schurken, de wangunst van verkwistende landbouwers en de jaloerschheid van slecht betaalde, doch gehuurde, dienaren van andere geloofsrichtingen, vereenigd met de volksmännerij van versleten politici, welke de combinatie vormden van dievende roovers en oproerlingen, die zich richtten op het berooven der Heiligen en het stelen hunner eigendommen. Deze combinatie werd voorspoedig toen de kracht en autoriteit van den Staat en de lokale gouvernementen ten laatste verleid waren tot de voltooiing van hare duivelsche doeleinden.

Het volk werd letterlijk van hunne tehuizen verdreven, vrouwen en kinderen gescheiden van hunne echtgenooten en vaders, hunne huizen opengebrouken en dikwijls verbrand. Legale rechtsmiddelen,

op aandrang van den gouverneur genomen, in welke de naam van Doniphan het eerst voorkomt als een der procureurs door de Heiligen gebruikt) werden krachteloos gemaakt door de bedriegelijke schurkerij van officiële bondgenooten, met Luitenant-Gouverneur Boggs aan hun hoofd. De krijgsdienst was onvermurwbaar, en de geweldige uitdrijving, zonder rechtsmiddel of verhaal in rechte, van het geheele „Mormoonsche” volk was volkomen. Zij vloden in gevaar van hunne levens, tehuizen en landerijen, en al hunne bezittingen opofferende, naar de aangrenzende graafschappen.

Zij werden verwelkomd en een tijdlang vriendelijk behandeld in Clay-graafschap, alwaar zij tot 1836 verbleven. Ter wille van den vrede, en, naar gezegd werd, om burgeroorlog onder hunne naburen te voorkomen, en het weder in werking treden van het schrikbewind, zooals men dat in het Jackson graafschap had gevonden, vertrokken zij westwaarts en zetten zich in Caldwell-graafschap neder, alwaar zij de stad Far West opbouwden. Zij werden hier begunstigd, en eveneens in de graafschappen van Daviess en Carroll, tot den herfst van 1838.

Bij dezen tijd had de geest van onvermurwbare haat van de oproerige klassen, die tegen de Heiligen in Jackson- en Clay-graafschappen had geheerscht, op de gevoelens van vooroordeel van alle naburige niet-„Mormonen” gewerkt, en had de ambtenaren van den staat zóó beheerscht, dat het leven en de vrijheid van de „Mormoonsche” leiders en het „Mormoonsche” volk in bestendig gevaar verkeerde van aanvallen op hen gedaan door wettelooze benden van afvalligen en booswichten, met welke anderen vereenigd waren, aanspraak makende op achtenswaardigheid, maar wier onwetendheid en vooroordeel hen weinig minder gevaarlijk maakten.

De hulp der staatsmilitie werd ingeroepen om het gepeupel te bedwingen. Deze werd, gedeeltelijk, gecommandeerd door mannen, die algemeen als anti-„Mormonen” bekend stonden, doch er waren enkele uitzonderingen. In het bijzonder wordt de naam van Kolonel A. W. Doniphan in geëerd aandenken gehouden. Hij had het commando over ongeveer vijfhonderd man van Clay-graafschap, die bevel hadden ontvangen van den gouverneur om met de troepen onder de Generaals Clark, Lucas en Wilson zich in werking te stellen, schijnbaar met het doel om de vreedzame burgers te beschermen en het gepeupel te verdrijven, werkelijk met het doel om de schandelijke order tot uitroëfing uit te voeren, welke de gouverneur reeds uitgevaardigd had aan Generaal Clark, en in welke hij deze woorden bezigde: „De Mormonen moeten als openbare vijanden behandeld worden, en *moeten worden uitgeroeid* of verdreven van den staat”.

Deze troepen, over twee duizend man tellende, naderden Far West, en eischten de capitulatie der stad op de volgende voorwaarden: Ten Eerste — Al de leiders der Kerk uit te leveren om behandeld en gestraft te worden.

Ten Tweede. — Hunne bezittingen toe te eigenen, van allen

die de wapenen opgenomen hebben, tot het betalen der schulden en vergoeding voor de schade door hen berokkend.

Ten derde. — Dat de overigen den staat zouden verlaten, en onder bescherming der militie worden uitgeleid, maar vertoeven totdat er verdere orders van den hoofdcommandant ontvangen werden.

Ten vierde. — Al hunne wapenen van iedere soort over te geven, onder ontvangbewijs.

Kolonel Hinkle, het commando voerende over de „Mormoonsche” krachten, die zelve een wettelijk georganiseerd deel der staatsmilitie vormden, verried de leiders der Kerk, en leverde hen, door een krijgslist, over in de bewaring van Generaal Lucas, voor zijn volk de bovenstaande termen van overgaaf aannemende, zonder hunne leiders te raadplegen; en daadwerkelijk de laatsten tot de gevangenis veroordeelende, zoo niet ter dood, en hunne volgelingen tot de verbeurdverklaring van al hunne eigendommen, en zichzelf tot verbanning van den staat.

Het kortelijks verhalen dezer gebeurtenissen uit de geschiedenis van de Missouri-vervolgingen geschiedt met het doel om de aandacht te vestigen op een voorval, waarbij de dappere vriendschap van Generaal Doniphan schoon op de proef gesteld werd, en zijne liefde voor eerlijk spel — voor de beginselen der menschelijke vrijheid waarop ons (het Amerikaansche) gouvernement gefundeerd is — en zijne moed in het protesteeren tegen hun abuis, uitstekend ten toon gespreid werden.

In den nacht na het verraad van Hinkle werd er een krijgsraad gehouden, bestaande uit een veertiental militie-officieren en ongeveer twintig priesters van de verschillende benamingen, behalve den plaatselijken rechter, Austin A. King, en den districtsprocureur. De beslissing van deze onregelmatige verzameling van militairen, geestelijke en gerechtelijke oproerlingen, een krijgsraad genaamd, was dat de gevangenen — Joseph en Hyrum Smith, Lyman Wight en een stuk of acht anderen, die als gijzelaars gehouden waren voor het tot stand brengen der bovenstaande termen van overgaaf en uitdrijving, — den volgenden morgen ten 8 ure dood geschoten zouden worden op het openbare plein van Far West, als een exempel voor het „Mormoonsche” volk.

Generaal Wilson had eene poging gedaan om Kolonel Wight, van de „Mormoonsche” militie, om te koopen, gedurende den vorigen dag, en om hem te verkrijgen om iets tegen Joseph Smith te getuigen. Toen de beslissing gevallen was nam hij Wight ter zijde en vertelde hem de uitspraak. „Schieť mij maar dood”, zeide Wight. Omtrent dezen tijd kwam Generaal Doniphan op en Wight aansprekende, zeide hij: „Kolonel, de beslissing is een uiterst harde, maar ik wasch mijne handen in onschuld jegens zulken koelbloedigen moord”. Hij zeide verder dat hij zich met zijne troepen den volgenden dag, zoodra het licht zou worden, zou verwijderen, zoodat zij geen getuigen van dezen lafhartigen moord zouden wezen. Generaal Graham en eenige anderen hadden tegen de beslissing van den krijgsraad gestemd, doch het baatte niets.

Deze koene houding, door Generaal Doniphan den volgenden morgen aangenomen door zijne troepen te verwijderen en de executie van de gevangenen een koelbloedigen moord te verklaren, verontrustte Lucas, en hij veranderde zijn voornemen omtrent het ten uitvoer leggen der beslissing van den krijgsraad. Inderdaad herriep hij het besluit, en stelde de gevangenen onder toezicht van Generaal Wilson, met instructies, hen naar Independence te leiden. Zij werden daarna naar Richmond meegenomen, en eindelijk gekerkerd in de Liberty-gevangenis, om een gerechtelijk onderzoek af te wachten op een aanklacht van verraad. Het was gedurende dezen rechtshandel dat Generaal Doniphan optrad als leidend raadsman voor den Profeet en zijne deelgenooten, die achtte, dat hij, onder God, het middel geweest was om hun leven te sparen, nadat zij veroordeeld waren door Lucas' krijgsraad.

(Wordt vervolgd.)

Drie en zeventigste Algemeene Jaarlijksche Conferentie,

gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah,
4, 5 en 6 April 1903.

DE LAATSTE DAG. (MAANDAG).

Bij de eind-bijeenkomst van de algemeene conferentie viel dezelfde graad van belangstelling op te merken als die welke al de vergaderingen kenmerkte. De verwachting was, alles te zamen genomen, ten hoogste bevreemd, en de gemaakte opmerkingen en behandelde zaken waren in juiste overeenstemming met den geest der geheele conferentie. De eindtoespraak, door president Smith gegeven, was in het bijzonder indrukwekkend en vond weerklink in de harten van alle aanwezigen.

Ouderling Marriner W. Merrill, van het quorum der Twaalven, was de eerste spreker. Hij dacht dat dit een uitermate goede conferentie geweest was. Verder sprak hij over de twee punten, die tijdens de conferentie het meest besproken waren geworden: de zorg voor de jongens, en de noodzakelijkheid om zich voor schulden te vrijwaren. De menschen moeten leeren binnen de grenzen hunner middelen te leven. Sommigen van het jonge volk veronderstellen, dat zij niet kunnen trouwen tenzij zij een welgemeubileerd huis hebben om mede te beginnen. Dit is een misvatting. Zij, die een huwbaren leeftijd bereikt hebben, zouden trouwen, maar zij zouden zich niet in schulden steken om datgene te verkrijgen wat niet werkelijk noodzakelijk is, doch alleen weelde-artikelen zijn.

Ouderling Albert R. Smith, president van den San Louis-Ring, rapporteerde, dat in het door hem vertegenwoordigde district, de menschen naar hunnen godsdienst trachten te leven; ofschoon zij, vergelijkenderwijze, arm waren, waren zij zorgvuldig in het betalen hunner tienden. De broederen in het priesterschap waren vereenigd. Hij gaf getuigenis van het groote werk der laatste dagen.

Ouderling Edward H. Snow, president van den St. George-ring zeide dat de quorums van het Priesterschap in zijnen ring vereenigd waren. Hij geloofde, dat het volk aldaar het beste in de Kerk was. Hij vroeg Gods zegen over de conferentie.

Ouderling George Osmond, president van den Star Valley-ring van Zion, geloofde, dat het volk trachtte hun plichten te doen, ofschoon hij ruimte voor verbetering kon zien. Daar zijn vele klassen van menschen, zooals die zich in alle ringen bevinden. Er was een groote tabernakel in wording, welke aan het volk een plaats zou verschaffen, waarin zij allen een plaats zouden kunnen vinden als het conferentie zou wezen.

Ouderling Andrew Jenson, onlangs teruggekeerd van de Deensche zending, werd vervolgens geroepen om te spreken. Hij was naar Denemarken gegaan met het doel om hulp te verleen in het doen verschijnen eener editie van het Boek van Mormon. Hij had door al de Scandinavische landen gereisd voor de belangen der Kerk-geschiedenis. Aldaar zijn vele goede Heiligen, die van hetzelfde Evangelie getuigen konden als wij, ofschoon zij, zoover het woord van onze leidende broeders betreft, afhangen van wat geschreven is. Hij sprak van de pogingen der Heiligen in deze oorden om bedehuizen te doen verrijzen. De kracht Gods wordt onder hen geopenbaard in de gaven van het Evangelie. Hij sprak tevens van den ijver van Ouderling Francis M. Lyman, den president der Europeesche Zending, die een vaderlijken invloed uitoefende over de Kerk in dat werelddeel.

Ouderling John Henry Smith, van het quorum der Twaalven, sprak daarna tot de conferentie. Hij zeide dat President Brigham Young zijne groeten aan de conferentie zond. Ofschoon hij in een kritieken toestand was, was hij toch met hoop en geloof voor de toekomst vervuld. Ouderling Smith verklaarde, dat de algemeene autoriteiten der Kerk vereenigd in hun werk waren. Hij kende nooit een tijd, waarin hunne gevoelens zóó nauw verbonden waren. Hij drukte de hoop uit, dat de onderscheidene ringen in de Kerk probeeren zouden dezelfde eenheid onder zich te bewaren. Hij maande de Heiligen aan, de gevoelens te koesteren, die gedurende de conferentie uitgedrukt waren, opdat hun leven daardoor gelukkiger mocht worden. Spreker bad om Gods zegeningen over de Heiligen.

De algemeene autoriteiten werden door President Joseph F. Smith voorgesteld, opdat de conferentie hare stemmen zoude kunnen uitbrengen, van welke autoriteiten wij hier vermelden:

Joseph F. Smith, als Profeet, Ziener en Openbaarder en President der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen;

John R. Winder, als Eerste Raadgever in het Eerste Presidentschap;

Anthon H. Lund, als Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap;

Brigham Young als President van de Twaalf Apostelen;

Als leden van den Raad der Twaalf Apostelen: Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J.

Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Matthias F. Cowley
Abraham O. Woodruff, Rudger Clawson, Reed Smoot en Hyrum
M. Smith;

John Smith, als Presideerende Patriarch der Kerk;

De raadgevers in het Eerste Presidentschap en de Twaalf
Apostelen en de Presideerende Patriarch als Profeten, Zieners en
Openbaarders.

President Joseph F. Smith zeide, dat hij vermaak geschept
had in de onderwerpen gedurende deze conferentie besproken, zoowel
als in de gegeven rapporten. Hij geloofde, dat, door de conferenties
op deze wijze te leiden, het oorspronkelijk doeleinde des Heeren
van het houden dezer algemeene conferenties uitgevoerd werd.
Een andere reden, waarom de conferenties op deze manier geleid
zouden worden, was, dat de Heiligen en de wereld weten zouden
dat er een groot aantal mannen zijn, die leiders van de Kerk zijn.
Wij hebben minder lekeleden dan eenig ander godsdienstig lichaam.
Op dit verbazend groote leger van priesters en koningen Gods rust
de verantwoordelijkheid van het handhaven der waardigheid, der
eer en der heiligheid van de bedieningen, op de menschen bevestigd.
Iedere man in de Kerk, die het Priesterschap houdt, is een pilaar
in de Kerk. Hij is eveneens een sterk en ijverig burger in deze
natie, welke God verwekt heeft door de kracht Zijner hand, opdat
het Evangelie aan de geheele wereld gepredikt mocht worden. De
Heere heeft deze natie vastgesteld, en Hij is van plan haar de
grootste op de aarde te maken, opdat wij vrij mochten wezen om
in rechtvaardigheid te denken en te handelen. Deze Kerk zal een
vaste ruggesteun voor de natie zijn. Er is geen loyaler volk voor
de natie dan de Heiligen. Er is geen ander volk dat de glorie en
eer dezer natie beter zal schragen dan de Heiligen. President
Smith verklaarde, dat ons (het Amerikaansch) gouvernement niet
de Heiligen vervolgd heeft, maar veeleer goddelooze menschen,
die vijanden van waarheid en zedelijkheid zijn, menschen die ze
verloochend hebben. Er zijn menschen, die geboren schijnen te
wezen om te liegen, en zij zijn getrouw aan hunne zending. Doch
laat deze mannen met liegen voortgaan, wij moeten recht doen,
ons doeleinde om ware Heiligen te zijn en goede burgers van onze
grootsche natie vaststellende. Het evangelie zal progressieeren, niet-
tegenstaande de vele leugens, omtrent ons rondgestrooid. De
menschen vermogen niets tegen, maar vóór de waarheid. De
waarheid zal openbaar worden, louter door het contrast met deze
lasteringen. Wij betreuren de boosheden in het land. Heiligen
der laatste Dagen ondersteunen de herbergen niet, noch andere
booze inrichtingen. Alleen menschen die een armzalige standplaats
in de Kerk innemen, of in het geheel geen lidmaatschap, onder-
steunen herbergen. Indien er iemand is die aanspraak maakt op
een standplaats in de Kerk, die herbergen bezoekt, dan is het
beste wat er gedaan kan worden, hem af te snijden van de Kerk,
opdat allen mogen weten waar hij staat.

President Smith gaf een krachtige getuigenis van het Evangelie

en de goddelijke hand, die dit groote werk ondersteund heeft. Dit is geen menschenwerk, want geen mensch kon doen wat wij in onze geschiedenis zien, doch de Heere heeft het alles gedaan. Het komt er niet op aan wat de menschen van ons zeggen. Wij zullen hen goed doen die ons onrecht aandoen, alles wat wij kunnen om de rechten der menschen te beschermen.

President Smith zeide ter verklaring van wat hij aangemerkt had aangaande het liegen, dat ons land verontrust, dat hij niet achtenswaardige menschen op het oog had. Er zijn, zeide hij, achtenswaardige menschen onder ons en in onze natie, en hij bad dat God hen wilde zegenen. Wij zouden altijd achtenswaardige menschen ondersteunen, waar zij ook mogen zijn. Doch zijne woorden hadden alleen betrekking op degenen die willens leugens tegen anderen uiten met booze doeleinden. Deze wilden wij niet ondersteunen noch hen toelaten.

Benedictie uitgesproken door Patriarch John Smith.

De conferentie werd zes maanden verdaagd.

(Beknopt overgenomen uit het *Des. News*).

Vragen en Antwoorden.

Wie waren de engelen die Lot bezochten?

Vraag: Waren de twee engelen die Lot bezochten vóór de verwoesting van Sodom en Gomorra, verzezen wezens, of hadden zij lichamen, aangezien zij hunne voeten gewasschen hebben en met Abraham aten?

Antwoord: Zij waren geen verzezen wezens, daar Christus de eersteling der opstanding was, en de komst dezer engelen was lang vóór de kruisiging, dood en opstanding van den Zaligmaker. De revisie van de Heilige Schriften, door den Profeet Joseph Smith gemaakt, vermeldt duidelijk, dat deze engelen „heilige mannen” waren, Abraham noemt hen „Mijne broederen.” Wederom wordt het vermeld „En de engelen die *heilige mannen* waren en voortgezonden waren naar het bevel Gods, wendden hunne aangezichten van daar en gingen naar Sodom”. In het volgende hoofdstuk lezen wij: „Maar de engelen Gods, welke *heilige mannen* waren, staken hunne handen uit en trokken Lot het huis in en sloten de deur toe”. Daar de Profeet Joseph herhaaldelijk leerde dat geen engelen gezonden worden om den mensch op deze aarde te bedienen, uitgenomen degenen die er toe behooren, en daar wij weten dat Mozes, Elia, Johannes de Openbaarder en andere dienstknechten Gods die nooit den dood ondergingen, maar veranderd waren, deze aarde bezocht hebben en het menschdom bediend, zooals in het geval der Gedaanteverandering van Jezus en bij het toedeelen van het Melchizédéksch Priesterschap aan Joseph en Oliver, denken wij dat wij niet buiten de grenzen der waarschijnlijkheid gaan als wij de gedachte bijbrengen dat deze engelen mannen waren, het Heilig

Priesterschap houdende, die veranderd waren geworden, mogelijk kwamen zij van het Zion van Enoch, die, met al zijn volk, opgenomen werd in den schoot Gods vóór de dagen van den Zondvloed.

15 Juli '02.

Juvenile Instructor.

Mededeelingen.

Wij erkennen hierbij gaarne de ontvangst van Deel I van de „Geschiedenis der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen,” door Pres. Gerard J. S. Abels aan de Bibliotheek in het Hoofdkantoor der Zending geschonken.

Eveneens erkennen wij de gave van Mej. Adriana Gerritsen-de Waal, alhier: een grooten Bijbel in lederen prachtband, door haar aan de Rotterdamsche Conferentie, om gebruikt te worden in de zaal „Excelsior,” geschonken.

Te Dubbeldam, bij Dordrecht, werd Zondag 10 Mei j. l. eene vergadering gehouden door Zendingen van Dordrecht en Rotterdam; eveneens Zondag 17 Mei d. a. v.

Zondag 24 Mei j. l. werden in Den Haag twee buitengewone vergaderingen gehouden. Uit andere plaatsen waren een zestal Zendingen overgekomen om de bijeenkomsten bij te wonen.

Aangekomen en Benoemingen.

Den 14 Mei j.l. zijn te Rotterdam de volgende Ouderlingen aangekomen: Chas. Heber Dudley, van Magrath, Canada; James Wm. Evans, van dezelfde plaats; Park Kenner, van Salt Lake City, Utah; Joseph M. Woodland, van Oneida, Idaho; den 21sten dezer: Ouderling Jacob Hampton Trayner, van Salt Lake City, Utah, en den 24sten: Ouderling Charles Wm. Wood, van Farmington, Utah.

Ouderling Dudley zal zijnen arbeid in de Groningsche Conferentie beginnen, Ouderling Evans in de Luiksche en Ouderling Kenner in de Amsterdamsche Conferentie, terwijl aan Ouderlingen Woodland en Trayner de Rotterdamsche Conferentie als arbeidsveld is aangewezen.

Ontslag en Verplaatsing.

Ouderling D. P. Cheney is eervol ontslagen van zijne werkzaamheden als presideerend Ouderling der Brusselsche Conferentie en is den 21 Mei j. l. per s.s. *Commonwealth* naar Amerika teruggekeerd.

Ouderling Cornelis v. d. Graaf is van zijne werkzaamheden in de Brusselsche Conferentie eervol ontslagen en aangewezen om in de Arnhemsche Conferentie te arbeiden.

De Sifer.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der laatste Dagen.

Scheiden.

Een oud vaderlandsch spreekwoord zegt: scheiden doet lijden. De waarheid van dat gezegde wordt dagelijks bewezen, en iedereen ondervindt het op zijnen tijd. Ofschoon de smart, door het afscheid-nemen veroorzaakt, veeltijds gelenigd wordt door de gedachte, elkander over zekeren tijd weder te zien, gevoelt men toch, als familieleden of dierbare vrienden naar andere oorden gaan, het onaangename van hun vertrek.

Onder hen, die dit in groote mate ondervinden, kunnen zeker wel de Heiligen der Laatste Dagen gerekend worden. Zij vergaderen zich, wel is waar, op eene daartoe door den Heere aangewezen plek, doch alvorens tot eene „algemeene toevvergadering” te geraken, moet er eerst vele malen afscheid genomen worden. Denken wij slechts aan de zendelingen, die telkens weer henen-gaan van hunne aangename tehuizen naar eene onbekende wereld. Scheiden doet lijden . . . en wederom, als die boodschappers, onder 's Heeren zegen, het geluk hebben gehad vaders en moeders, broeders en zusters te vinden, en zij daarna huiswaarts zullen keeren, dankbaar voor het voorrecht, spoedig weder tehuis te zijn, ook dan valt het zwaar de nieuwe vrienden te verlaten. En dan het emigreeren der leden! Hoeveel eigenaardige toestanden brengt dat mede; men vindt een of meer leden van een gezin in Zion, terwijl de anderen nog in het oude vaderland vertoeven, en omgekeerd. Duizenden mijlen van elkander verwijderd, en toch door de banden der liefde zoo nauw aan elkander verbonden.

Het blijft niet onopgemerkt voor hen die geen Heiligen der Laatste Dagen zijn. De opmerkzame toeschouwer vraagt zich af, welk een wonderlijk machtig geloof dat volk toch wel heeft: zonder te weten wat hen wacht, alleen steunende op de woorden van aloude en moderne profeten, zeggen zij vol vertrouwen vaarwel aan de plaatsen waar zij geboren en grootgebracht zijn, om zich in een oord te vestigen, waar een andere taal gesproken wordt, andere zeden en gewoonten zijn, een ander klimaat is, waar, in het kort, alles nieuw en vreemd is.

Het scheiden werkt waarschijnlijk het meest mede om de liefdebanden nauwer toe te trekken. Als men van elkander verwijderd is, dan merkt men meer dan ooit wie en wat men voor elkander was. De ledige plaats valt dadelijk in het oog. En als men elkanders bijzijn misschien niet zoo hoog gewaardeerd heeft, dan leert men het stellig doen in den tijd der afwezigheid. Men wordt gewaar hoe noodig men elkander heeft.

Scheiden doet lijden — doch het geloof overwint alles, ook

die smart. Al gaan wij immers nog zoo ver van elkander in dit leven, wij blijven op dezelfde aarde, wij zien dezelfde zon, wij aanbidden denzelfden God. De God die aanbeden wordt door de achterblijvenden, die wordt aanbeden door hem of haar die henenging naar andere streken. Men stort in het gebed de hartenwenschen uit, die gehoord worden door één en denzelfden liefderijken Vader, die ze naar Zijne oneindige wijsheid beantwoorden zal.

Als wij zoo het onplezierige van het scheiden in dit leven gevoelen, is het niet van belang ontbloot onze gedachten eens te wijden aan eene andere scheiding, die er eenmaal plaats zal vinden. In het vijf-en-twintigste hoofdstuk van het Evangelie van Mattheüs vindt men deze woorden: *Wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid, en al de heiligen engelen met hem, dan zal hij zitten op den troon zijner heerlijkheid. En voor hem zullen al de volken vergaderd worden, en hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt.*

In dit leven kan de pijn van het scheiden door de gedachte van het spoedige wederzien verzacht worden, maar bij den oordeelsdag het hart krimpt ineen, als men zich die toestanden levendig gaat voorstellen. Toch zal eenmaal de barmhartigheid Gods lang genoeg gewacht hebben, want deze zal Zijne rechtvaardigheid niet te kort doen. Het rechtvaardige oordeel komt gewis. Denkt aan de mogelijkheid, dat een van hen, die ons lief en dierbaar zijn, tot de linkerhand gezet zoude worden en wij-zelven aan de rechterhand, of omgekeerd!

Wanneer die groote toekomstige scheiding ons steeds helder voor oogen staat, zal het ons eene aansporing wezen om zóó te te leven, dat wij niet alleen onze eigene zaligheid met vreeze en beven uitwerken, maar bovendien zullen wij dan willen werken om anderen te helpen. Feitelijk bevordert dit laatste ons eigen geluk. Kunnen wij iets doen voor anderen, vraagt gij? *Red degenen, die ter dood gegrepen zijn: want zij wankelen ter doeding, zoo gij u onthoudt,* zegt het Woord Gods, (Spr. 24:11). Dus: de hand aan de ploeg! De tijd is kort. Wie kan de zegeningen berekenen die wij kunnen verkrijgen door vurige gebeden, ernstigen arbeid en zelfverloochenende opoffering, aan het heil van anderen gewijd?

Vader! ik wil, dat waar ik ben, ook die bij mij zijn, die Gij mij gegeven hebt; opdat zij mijne heerlijkheid mogen aanschouwen, die gij mij gegeven hebt, bad onze Heiland. Hij wil het, willen wij het ook? Of zullen wij ons gelijk het oude Jeruzalem onwillig betoonen? Neen! ons aller streven, ons aller werken zal zijn tot het verkrijgen van dien toestand van eenheid, waarin van geen scheiden sprake zal wezen, want: scheiden doet lijden.

Hij die niet gelukkig wezen kan in de positie, die God voor hem gekozen heeft, kan niet gelukkig zijn in de positie welke hij voor zichzelf kan kiezen.

De geheele Wet.

Door Apostel FRANCIS M. LYMAN.

Eenigen tijd geleden vertelde een ouderling mij zijne levensgeschiedenis. Hij was onder eigenaardige beproevende omstandigheden aan de Kerk gekomen. Hij gaf een voordeelig beroep op en stelde zijne familie en vrienden teleur ter zake van het aannemen van het Evangelie. In plaats van zijne vorige beroepsbezigheden, was hij genoodzaakt zichzelven te onderhouden door zwaren handenarbeid te verrichten, en hij had vele moeilijkheden te dragen. Het was een vreugde dit alles te doen, omdat hij de goddelijkheid der zending van den Profeet Joseph kende, en wist dat het evangelie op aarde is met al Zijne autoriteit en kracht. Maar hij beleed dat hij, in spijt van Zijne getuigenis van hare rechtvaardigheid als een deel van het evangelie, niet in gehoorzaamheid tot de wet der tienden geleefd had. Het was hem een genoegen om beide tijd en middelen voor het werk des Heeren te geven, maar hij had zich zelven er nog niet toe gebracht om bepaald en geregeld één tiende zijner inkomsten te geven. Deze man was bijzonderlijk welsprekend in het prediken van het evangelie, en hij kon vergaderingen als betooverd houden, als hij zijne ernstige getuigenis aflegde van wat de Heere bezig is te doen onder de menschenkinderen. Hij was matig in alles wat hij gebruikte, in stipte overeenstemming met het Woord der Wijsheid levende. In alle opzichten, uitgezonderd het betalen van tienden, scheen hij een gelukkig, getrouw man te zijn.

Er zijn velen die sommige beginselen goed naleven, maar vergelijkenderwijze weinigen die de geheele wet des evangelies leven. Sommigen vasten wel, maar kunnen zich er niet tegen verzetten een weinig te drinken, tabak te pruimen, of thee en koffie te drinken. Sommigen gehoorzamen het Woord der Wijsheid, maar zijn onheilig. Sommigen zijn onberispelijk in hunne taal, maar zijn niet nauwkeurig in het bijwonen der vergaderingen. Sommigen gehoorzamen al deze geboden letterlijk, maar openbaren hardheid tegen degenen die in eenig gebod falen. Sommigen schijnen geloof en den geest der getuigenis te hebben, maar gehoorzamen onvolkomenlijk de letter van het evangelie. Sommigen gehoorzamen de letter, maar zijn, zonder het te begrijpen, zeer arm van geest.

Er zijn goede hoedanigheden in iedere ziel. Wij ontmoeten zelden iemand, die geheel besloten is verkeerd te doen, ofschoon er sommigen zijn die zich bedachtzaam overgeven aan een leven van zonde, en alle achting voor deugd en braafheid verliezen. Van dezulken zouden wij ons op een afstand houden, omdat, tenzij het onze plicht is met hen om te gaan, zij ons waarschijnlijk meer kwaad zullen doen dan wij hen goed. De meeste menschen echter trachten op hunne eigene wijze recht te doen. Zij falen in vele dingen, omdat zij niet wakker genoeg zijn om, of niet

heel wel weten hoe, te doen wat zij behoorden te doen. Zij hebben zwakheden van hunne voorvaderen geërfd, of zijn door hunne eigene overtredingen zwak geworden. Als het evangelie tot hen komt, indien zij ernstiglijk wenschen den wil des Heeren te doen, pleit Hij met hen door Zijnen Geest en leidt hen tot het verstaan der waarheid. Als zij het evangelie aannemen, ontvangen zij beide verstand en sterkte. Hunne sterkte moge in het eerst niet heel groot zijn. Zij mogen de oude zondige neigingen in zich gevoelen, maar indien hun geloof wezenlijk was en hunne bekeering oprecht, zijn zij bekwaam om te staan. Met het voorbijgaan van den tijd brengt het doen van de eenvoudige, onnoozele plichten van het evangelie meer sterkte. Zij groeien een weinig, en ofschoon zij het niet mogen opmerken, worden zij in de waarheid gevestigd en winnen kracht over zichzelf.

Het is van gewicht, dat wij al het licht zouden aannemen, wanneer het aan ons gegeven wordt. Indien wij eene wet leeren en nalaten haar te gehoorzamen, doen wij onszelven onrecht aan. Geen wet werd ooit door den Heere gegeven, die niet gehoorzaamd konde worden. In sommige gevallen is de gehoorzaamheid onvolkomen, omreden wij onvolkomen zijn. Niet velen onzer hebben onze naasten lief gelijk onszelven, en totdat wij meer oefening en ondervinding gehad hebben dan wij nu hebben, zijn wij bezwaarlijk instaat zoo te doen. De wetten echter tegen diefstal, moord, het ijdel gebruiken van den naam der Godheid, het nemen van zulke dingen, die door den Heere verboden zijn, en het weerhouden van wat wij Hem schuldig zijn aan tienden en offers kunnen wij volkomen gehoorzamen indien wij willen. Het oprechte pogen om het geheel der wet te gehoorzamen, is het eenige middel om een zeker, standvastig karakter, zoo noodig voor ons allen, te verkrijgen. Indien wij een deel veronachtzamen, verhinderen wij onzen groei.

Het is goed het in de gedachte te houden, dat wij vroeger of later in harmonie moeten komen met al de geboden des Heeren. Wij wij schuldig zijn aan het breken van ééne wet, zullen wij onder de overtreders gerekend worden. Onze aanspraak op het eeuwig leven wordt voor ons bewaard, als het ware, in een combinatie-brandkast, en daar wordt zij bewaard, totdat wij het systeem hebben geleerd en werkelijk de bergplaats openen. Ons moge de combinatie verteld wezen en wij mogen de figuren en draaiingen in het geheugen geprent hebben, doch loutere kennis zal de deuren niet openen. Wij mogen naar sommige der figuren draaien en met al onze sterkte trekken, maar de weg is verzegeld, wij kunnen niet naar binnen gaan. Indien wij slechts één nummer missen, en waarschijnlijk het minst gewichtige, zijn onze pogingen tevergeefs. Daar is een eenheid in de combinatie; alle deelen zijn noodzakelijk. Zoo is het met de wetten des Heeren. Het is noodzakelijk dat wij ze leeren en ze alle gehoorzamen. Zij waren zorgvuldig bereid en bewezen alvorens ze aan ons gegeven werden, en passen juist bij onze noodzakelijkheid. Zij zijn een vereeniging, geen deel

kan voortdurend verworpen worden zonder het wetboek te verwerpen. Het eeuwige leven zal nooit aan ons gegeven worden, totdat wij ieder deel van het Evangelie gehoorzamen.

Een man zou zuiver en liefelijk en rein in al zijne gewoonten zijn; hij zou eveneens ferm en betrouwbaar zijn, nijver en progressief, dapper in het bepleiten van het recht en het verdedigen der zwakken. Om dit alles te wezen moet hij zichzelf bestudeeren en zijne fouten en het beste geneesmiddel ervoor ontdekken. Hij zou onbarmhartig wezen in het erkennen zijner dwalingen aan zichzelf en den Heere, en aan anderen, indien zij er in betrokken zijn. Niets verwoest sneller deze macht tot verbetering, dan zijn doof houden jegens het geweten, en zichzelf te verontschuldigen met de gebreken van anderen en de onbestendigheid van het vleesch. En als hij zich bewust wordt van zijne verkeerdheid, als een degelijk man, moet hij in ernst omkeeren en beter doen.

Ofschoon de Zaligmaker boven alle andere menschen verzocht werd, behield hij zijne volmaakte onschuld. Hij heeft ons geboden, ook zoo volmaakt te zijn. Hij is de weg, het licht, het voorbeeld in alle dingen, en wanneer wij zijnen naam op ons genomen hebben, verwacht hij van ons, dat wij hem volgen. Hij zou zich verheugen als hij ons zonder zonde levende kon hebben en hoe dichter wij den toestand van zondeloosheid naderen, des te grooter is zijn welbehagen. De Heere is altijd gereed een boetvaardigen zondaar te vergeven, die hem rechtstreeks zoekt, zelfs indien de bedreven zonden vele en groot geweest zijn, maar hij wenscht niet van ons dat wij, ook maar een enkel oogenblik, in zonde leven of in ongehoorzaamheid, juist omdat hij kan vergeven. Indien wij hem liefhebben, zullen wij zijne geboden in acht nemen, niet die alleen, welke gemakkelijk voor ons zijn, maar alle. Het is onmogelijk voor stervelingen te begrijpen hoezeer de Heere ons lief heeft, en hoe gewillig hij is ons te zegenen, indien wij het mogelijk willen maken. Volmaakt zijnde in wijsheid, zoowel als in alle andere hoedanigheden, zal hij ons alleen zegenen wanneer het wijs is zulks te doen, en door onze eigen handelingen bepalen wij dat zelf tot eene groote mate.

Ons motto zou derhalve wezen, onzen geheelen plicht wel te doen, altijd barmhartig zijnde jegens anderen, die zwakker mogen zijn dan wijzelf, en nimmer jaloersch tegen degenen, die beter en sterker mogen zijn. Den Heiligen Geest zouden wij zoo door en door kennen, dat wij, wanneer hij fluistert, willen luisteren en wanneer hij ons aanmaant, wij willen gehoorzamen. Door zulk een leven te leiden, zullen wij altijd vooraf gewaarschuwd worden voor gevaar, voorbereid op beproevingen en in eens tot verantwoording gereed op iederen oproep, die tot ons gedaan wordt, of het zij het opnemen van nieuwen arbeid in dit leven, of al de werken der stervelijkheid ter zijde te leggen, en door den sluier heen te gaan.

Impr. Era.

Willen.

Ons geheele leven smacht in honderd boeien, die onverbrekkelijk zijn — de mensch is een diep afhankelijk wezen — maar er zijn ook tal van boeien, die wij door een kloek besluit van ons kunnen werpen.

Slachtoffer, maar held tegelijk, is het kind dezer aarde.

Honderden verkeerden in vrijwillige slavernij. Het zijn slavenketenen, die zij zichzelf hebben aangelegd. Om nu de schande te weren, gaat men dat in boeien geklonken zijn verklaren, verontschuldigen, door ze te noemen karaktereigenaardigheden.

Wie ze evenwel met een scherp oog beziet, noemt alle eeruitingen van karakterloosheid.

Want des menschen karakter wordt bepaald door zijn wil.

De wil is het zuiver practisch vermogen van den mensch.

Van den wil hangt voor een niet klein gedeelte onze gezondheid, ons geluk af.

Dat te zeggen in onze dagen is hoog noodig.

Er is een geestesstreaming onder onze tijdgenooten, die de gedachte voedt, dat een mensch is, zooals hij moet zijn en dus niet anders kan zijn dan hij is. Daarmede is alle lof en blaam voor deugd of ondeugd weggenomen, wordt het zus- of zoo-zijn verklaard uit de omstandigheden en ontkent men natuurlijk de macht van den wil.

— Hoe zou ik anders kunnen zijn! zegt de besluitelooze. Mijn bloedsmenging brengt nu eenmaal mee, dat ik moeielijk tot een beslissing komen kan; dat zal wel de eigenaardigheid van mijn karakter blijven levenslang, tenzij door verschillende invloeden van stoffelijken of geestelijken aard in mij een geheele omkeering geschiede.

— Hoe kan ik het helpen, zegt een tweede, dat het mij onmogelijk is de gedachten lang te bepalen bij eenzelfde onderwerp? Het is mij onmogelijk die eigenaardigheid te wijzigen; zij is mij als een erfenis van de ouders of van vorige geslachten meegegeven.

— Kan ik het helpen, dat de drift mij zoo gauw overmeestert en tot daden brengt? Aldus een derde. Als iets mij hindert, voel ik, dat boosheid over mij komt en ik ben nu eenmaal zoo.

Altemaal menschen, die zich slachtoffer maken, in hun slavernij rustig blijven, geen poging in het werk stellen om de boeien te verbreken.

Tot die allen moet duidelijk gezegd worden: Wil!

Gij hebt een wil, welnu, gebruik dien!

Wil slechts ernstig; de ellendigste toestand voor een redelijk, denkend mensch is niet te willen, of te meenen, dat hij geen wil heeft.

— Wees uzelf!

De dichter, die dit laatste woord in een tweeregelig versje deed hooren, voegde er aan toe: Hij kon niet, hij was „niemand”.

Dat is schande.

Daarom moet bij de opvoeding aan de vorming van den wil de noodige aandacht worden gewijd.

Er is verkeerd in het gezegde van sommige ouders tot hun kinderen: uw wil staat achter de deur met een bezemsteel er bij, d. i. gij hebt geen wil en slechts te doen wat ik u zeg.

Natuurlijk kunnen niet alle dwaze eischen van kinderen worden ingewilligd en hun niet worden toegestaan alles maar te doen, wat oogenblikkelijke lust hun aangenaam doet schijnen, maar daarin openbaart zich geen wil.

— Hij heeft al zoo'n willetje", zegt menige moeder en beklagt zich daarover. Neen, moeder dat is nog geen wil, niets anders dan een overheerscht worden door de een of andere zinnelijke neiging, die gij met groot verstand in een beter spoor te leiden hebt.

De wil ontstaat eigenlijk pas bij den mensch, als hij zich rekenschap geeft van het leven en zijn plaats in de wereld.

Dat kan bij ontwikkelde kinderen soms reeds zijn op betrekkelijk jeugdigen leeftijd. Welnu, leert hun willen al wat goed is en schoon. Teekent voor hen de schoonste idealen en stelt ze voor hun oog met groote bekoorlijkheid.

Dan zal verstand en gemoed daardoor worden aangetrokken en zij zullen, onder dien vriendelijken indruk levende, willen het verwezenlijken in hun leven, macht gevoelen over zichzelf.

Wie zoo, hetzij door ernstig nadenken, hetzij door vriendelijk voorgaan, daartoe aangemoedigd, bezieling heeft om het goede, het reine na te volgen in zijn leven, zal heerschen over zijn geest, ook over zijn lichaam.

De Stoïcijnen der oudheid spraken het reeds zoo duidelijk uit: de geest wil, het lichaam moet.

Daarmede wordt de ware plaats van lichaam in ons leven aangegeven; het is de dienstknecht, die slechts gehoorzaam heeft uit te voeren, wat zijn koning, de geest, wil.

Wie verkliest slaaf te zijn van zijn eigen dienstknecht?

Wie alzo geleerd heeft het lichaam, de zinnelijke neigingen te beschouwen, is niet meer lijdelijk tegenover deze dingen, maar beheerscht ze en gebruikt ze op edele wijze.

Door den wil kan ieder zoovele boeien verbreken, die, als zij niet tijdig worden weggedaan, op het laatst zoo loodzwaar gaan drukken.

Er komt een tijd, dat die boeien zóó zwaar zijn, dat men niet meer kan willen, dat de persoonlijkheid als verlamd staat tegenover hunne kracht.

Hebt medelijden met al deze wezens, die, tengevolge van slechte opvoeding of boezen omgang, slachtoffers zijn geworden van zinnelijke neigingen en nu luid uitbazuinen, dat ze niet anders kunnen, omdat ze niet anders zijn gemaakt.

Misschien kunt gij, die een krachtigen wil ten goede hebt, door uw indrukwekkend voorbeeld, door de hand te leggen op hun schouder, in hen den wil, het gevoel hunner macht doen ontwaken.

Zorgt dat gij steeds krachtiger uwen wil maakt; wie geen dag

voorbij laat gaan, zonder zich rekenschap te geven van zijn plicht in den meest uitgebreiden zin van het woord, wie zich bewust wordt van zijn kracht, zijn invloed op de menschen in eigen kring, die kan niets anders dan willen het goede, het reine, het schoone en die wil is een daad. „Dat is een mensch met een vasten wil”. Het wordt alleen gezegd van den goede, den reine. Van den booze kan niets gezegd worden dan dat hij een wil-loos slachtoffer is.

Rotterdamsch Nieuwsblad.

Denkt er aan.

Welkom, lieflijk leuteweder!
O, weest welkom zonneshijn!
Na zoo'n kil en triestig voorjaar
Kon ons niets zóó welkom zijn.

'k Hoor het door u allen roepen,
Kleinen, grooten, jong en oud,
Nu Natuur, na heel lang dralen,
Hare schatten ons ontvouwt.

Allen wilt gij gaan g-nieten,
'k Gun van harte u de vreugd;
'k Wil u zeggen: die verand'ring
Heeft mijzelven ook verheugd.

O, geniet, geniet van harte,
Smaakt het lieflijkste genot,
Maar vergun mij u te vragen:
Zeg, vergeet gij niet uw God?

O, geniet, geniet op Zondag,
Als de week geen tijd u geeft,
Maar vergeet niet de geboden,
Die de Heer gegeven heeft.

Als gij 's Zondags soms gaat wand'len,
Schoon de week u zwoegen zag,
Wilt dan toch 't gebod herdenken:
„Heiligt, eert den Sabbatdag.”

Dankt den Heer voor uw genoegden,
Hij is 't die dat alles schenkt,
Doch Hij wil ook, dat gij tevens
Zijnen Sabbatdag gedenkt.

Laat de Zondag zijn een rustdag
Voor zooveel als het maar kan,
Maar de Godsdienst oefeningen —
Denkt er aan, geniet er van!

Als wij God's geboón betrachten,
Is 't genot, geloof het vrij,
Van een' Zondag, dubbel heerlijk;
't Is een les voor u en mij.

I. K.

I N H O U D :

Eene Profetie en hare Vervulling	Blz. 161	Ontslag en Verplaatsing	Blz. 168
Drie en zeventigste Algemeene Jaarlijksche Conferentie	„ 164	Scheiden	„ 169
Vragen en Antwoorden	„ 167	De geheele Wet	„ 171
Mededeelingen	„ 168	Willen	„ 174
Aangekomen en Benoemingen	„ 168	Denkt er aan	„ 176

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Izaäk Hubertstraat 120, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 cent.